

ΣΑΤΙΡΑ

Ἀπρίλης, Κυριακή · τοῦ Ἀη - Γιωργιοῦ,
μεγάλ' ἡ χάρις .
Γλεντάει ἀπολείτρουγα ὁ λαὸς
τοῦ Ἀσπρου Χωριοῦ ·
λάμπει ὁ ναὸς
τοῦ νιοῦ, τοῦ Ἀη - Γιωργιοῦ, τοῦ καβαλλάρη .
Ραίνουν οἱ ἀκακίες γύρα
περίγυρα τὰ μῦρα
κ' οἱ πασχαλιές,
ἡ θάλασσα ἡ μεγάλη
ψάλλει
στὸ βάθος πίσω ἀπ τὶς παλιές ἐλιές .
Χαρὰ κι ἀναγαλλιᾶζει τοῦρανοῦ
τοῦ γαλανοῦ,
ἀπ τὴν καρδιά μας λὲς καὶ ξεχειλίζει :
στὴ γλὼη ἡ ἀγάπη μου ἡ ξανθὴ
μ' ἀνθοὺς στολίζει
τὴν ἀδερφή μας τὴ μελαχροινὴ .

Ἐμᾶς μεθ' ἡ ὁμορφιά
ποῦ γύρω ἡ ἀνοιξη σκορπίζει·
γλεντάει κι ὁ λαός ἡ συντροφιά
τὸ νέο τᾶρνι καὶ τῶν κλημάτων
τὸ ξανθὸν αἷμα τὰ παλιά γυρίζει
τὰ αἱματά των·
Ἀνάβει ἡ μέθη καὶ γύρνᾳ
μὲ ξέχειλο ποτήρι,
θρηνοῦνε τὰ ὄργανα βραχνά
καὶ σύσμιχτη βουὴ περνᾷ
καὶ τρικυμίζει, ὄξω νοῦ, τὸ πανηγύρι.
Τὸ Εὐθυμον Πνεῦμα, ποῦ πειράζει
τὴ δύναμη τοῦ νοῦ,
τοῦ ἐνοῦς τὰ στήθη ξεσκεπάζει
λύνει τὴ γλῶσσα τᾶλλουνοῦ
κι ἀπολυτός, σὰν νέο πουλάρι,
ὅπου τὸν πάει πάει ὁ νοῦς
μέσα σὲ ἀχνούς καπνούς.
Τοὺς γνώριμους μαγεύει τόπους
καὶ στοὺς ἀλλοίθωρους ἀνθρώπους
δείχνει ἄψυχα καὶ ψυχωμένα
σὰν φανταγμένα.

Κι ἄξαφνα στρέφουν στὸ γιαλὸ
τὰ μάτια τοὺς μικροὶ μεγάλοι·
πίσω ἀπ τὸν κάβο τὸ ψηλὸ
πλεύμενο, σὰν φάντασμα, προβάλλει
καὶ πάει σιγαλινὰ γιαλὸ
γιαλὸ τὸ περιγιάλι.
Καὶ γιὰ ὥρα παύουνε οἱ φωνές,
βαθεῖα ἡσυχία παίρνει,
σὰν νὰ μὴν εἶχαν δῆ ποτὲς
ξοπίσω τὸ καράβι λὲς
τὰ πνεύματά τοὺς σέρνει,
κ' ἀπλώθει κρύφια συνοχὴ
πέρα καὶ πέρα,
σὰν τὴ μονότονη βροχὴ
στὴν ἀδεντρη ἐξοχὴ
σὲ φθινοπώρου ἡμέρα.

- Ὅσο ποῦ κάπου ἓνα παιδί :
- « ἡ σκοῦνα τοῦ στραβοῦ τοῦ Ἀνέστη ! »
 φωνάζει μὲς στὰ πλήθη ·
 στοῦ πρώτου τὴ φωνή :
- « πάει βελανίδι στὸ Τριέστι »
 μιὰν ἄλλη ἀπολογήθη .

- Λύσαν τὰ μάγια · κι ἀρχινάει
 ἀπὸνα στόμα σ' ἄλλο
 ὁ λόγος νὰ γυρνᾷ
 καὶ γίνεται τραγοῦδι ὁ λόγος στὰ στερνά .
 Τὸν ὄγλο ἡ τρέλλα σφίγγει
 τετράδιπλη ἀπὸ πρὶ
 καὶ μὲ βραχνὸ λαρύγγι
 τὸ τραγουδοῦνε
 μεγάλοι καὶ μικροί :
- « Ἡ σκοῦνα τοῦ στραβοῦ τ' Ἀνέστη
 πάει βελανίδι στὸ Τριέστι . »

Μὰ ἡ τέχνη τὰ κοινὰ στοιχεῖα κορφολογᾷ
 κι ἀπ τ' ἄνθη τῶν πραγμάτων
 τὸ τριδίπλο τρυγáει
 τὸ ἀπόσταγμα τῶν .